

Mariëtte Middelbeek

Gestrand

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Dit is echt leuk voor jou.’

Marloes van Driel legde een opengeslagen brochure op tafel. Ze keek er triomfantelijk bij. Zo triomfantelijk dat Laura, haar twee jaar jongere zus, tegelijkertijd begon te lachen en te zuchten. ‘Wat is dat?’

‘Een reisgids’, zei Marloes ten overvloede, want de foto’s spraken voor zich. Het onnatuurlijke blauw van het zwembad en de glijbanen in schreeuwerige kleuren spatten van de pagina’s af, net als de nep uitziende palmbomen en vetgedrukte letters. *Vroegboekkorting! All inclusive! Kinderclub aanwezig!*

‘*No way.*’ Laura duwde de reisgids van zich af. Wat vakantie betreft hadden haar zus en zij altijd al een andere smaak gehad.

‘Kijk nou eerst even.’ Marloes ging tegenover haar zitten en schoof de gids weer Laura’s kant op. ‘Ieder resort heeft zo ongeveer meer glijbanen dan je in één week kunt uitproberen en je hebt aparte kinderbuffetten.’

‘Precies de reden dat ik er niet heen ga’, zei Laura gruwend.

‘De jongens zouden het fantastisch vinden.’

Laura schoot in de lach. ‘Die zouden het ook

heel fantastisch vinden als ze elke dag in hun joggingbroek in bomen mochten klimmen. Maar in plaats daarvan moeten ze van mij in een net shirt naar school.'

'Niet in de zomer. Wat heb je dan voor plannen voor de zomervakantie?'

Daar moest Laura het antwoord schuldig op blijven. Eigenlijk was het een vraag die ze zo lang mogelijk voor zich uit schoof. En nu was het begin juni en vroegen Rick en Tim steeds vaker waar ze die zomer naartoe gingen.

'Gaat Jochem nog met ze op vakantie?' vroeg Marloes, toen Laura niks zei.

Laura knikte langzaam. 'Een weekje kamperen in de Ardennen. Dat vinden ze leuk, maar ze vragen wel de hele tijd aan mij wat wij dan gaan doen.'

'Rick wist mij laatst te vertellen dat het hebben van gescheiden ouders ook best wat voordelen heeft', zei Marloes glimlachend. 'Twee keer je verjaardag vieren en twee keer op vakantie.'

Laura knikte. 'Ja, dat hebben ze wel door.' Ze friemelde aan de pagina van de reisgids terwijl ze nadacht. 'Ik kan toch ook gewoon met pa en ma meegaan? Dat vonden de jongens vorig jaar hartstikke leuk.'

Marloes grijnsde. 'Dat kun je natuurlijk ook

doen. Wat is de gemiddelde leeftijd op die camping ook alweer? Eenentachtig? Of was het drieëntachtig?’

‘Dat viel best mee’, zei Laura, maar ze moest ook lachen. ‘Hooguit vijfenzeventig.’

Oké, waarschijnlijk was het inderdaad beter om de camping van haar ouders te laten voor wat die was. Als ze eerlijk was, moest ze toegeven dat ze vorig jaar na een week opgelucht in de auto was gestapt. Ze had zich voorgenomen om nooit meer langer dan een weekend in de stacaravan te verblijven. Of liever nog: één nacht. Het was best krap met drie volwassenen en twee kinderen, en ook al hadden de jongens de bingoavonden best leuk gevonden, ze was voor de komende vakantie toch op zoek naar een plek met een ander soort entertainment.

‘Hele dansshows voeren ze hier op’, zei Marloes, alsof ze de gedachten van haar zusje kon raden. Laura vermoedde dat dat soms ook zo was. ‘En kindertheater. En er zijn ook allemaal watersporten die ze kunnen doen. Zei Rick laatst niet dat hij wilde leren surfen?’

Dat zei hij niet, maar Laura knikte braaf. ‘Dat klinkt leuk.’

Marloes sloeg haar armen over elkaar. ‘Zo’n resort vinden ze geweldig.’

‘Ga jij dat lekker met ze doen’, zei Laura tegen beter weten in.

‘Gaat niet.’ Grijnzend streek Marloes over haar opgebolde buik. Over ruim een maand zou ze bevallen van haar derde kind. ‘Wij gaan in augustus een week naar zo’n vreselijk huisjespark, waar ik nadien nooit meer hoop te komen.’

‘Zo’n park vind je vreselijk, maar een resort niet?’

‘Echt, geloof me, een resort is te gek. Als je er eenmaal geweest bent, wil je nooit meer anders.’

‘Je bent stapelgek.’

‘Echt waar. Ik wilde Pepijn ook iets heel vreselijks aandoen toen hij het voorstelde, maar die twee vakanties in Antalya waren onze meest relaxte ooit. Nou ja, sinds we kinderen hebben.’

Laura zei maar niet dat ze de laatste vakantie met Jochem in een Spaans vakantiehuis ook heel relaxed had gevonden. Dat gold althans voor het grote huis en het bijbehorende zwembad waar Rick en Tim zich met zwembandjes om een hele tijd in hadden vermaakt. Dat zijzelf en Jochem zowat elke dag ruzie hadden gehad en de sfeer daardoor drie weken lang onder het nulpunt was gebleven, stond natuurlijk los van

hun verblijfplaats.

‘Misschien moet ik gewoon een vakantie-huisje huren. In Spanje of zoiets.’

‘Dat kun je doen.’ Marloes nam een slok van haar cappuccino. ‘En wat gaan de jongens vervolgens de hele dag doen? Ze zijn vier en zes, ze vermaken zich echt niet met wat speelgoed in de achtertuin.’

‘Zwemmen.’

‘Dat vinden ze twee uurtjes leuk.’

‘Er is genoeg te doen. We kunnen stadjes bezoeken en naar het strand. Er zijn vast ook wel pretparken in de buurt.’

‘Je moet het zelf weten, maar realiseer je wel dat jij degene bent die voor het vermaak moet zorgen.’

‘Ze kunnen zichzelf ook wel bezighouden’, zei Laura, maar ze wist dat dat eigenlijk niet waar was. Rick en Tim konden zichzelf wel vermaken, maar vooral thuis. Met hun vriendjes uit de buurt en de idiote hoeveelheid speelgoed die ze op hun kamers huisvestten.

‘Dan doe je dat.’ Marloes trok haar laptop naar zich toe. ‘Hoe heet die site ook alweer waar je vakantiehuizen kunt boeken? Iets met air...’

‘Nee, laat maar’, zei Laura snel. ‘Misschien is een vakantiehuis niet zo’n goed idee.’

‘Dit wel.’ Opnieuw schoof Marloes de gids haar kant op. ‘Hier werken namelijk mensen die jouw kind gaan vermaken.’

‘Hm.’ Laura keek naar de kleurige foto’s. ‘En je dan zeker met vijfhonderd overbehaarde Russen langs het buffet dringen?’

‘Dat valt best mee. Wist je dat er resorts zijn waar Russen hun eigen restaurant hebben?’

‘Dat verzin je.’

‘Het is echt zo. Er zijn ook resorts waar kinderen niet welkom zijn. Dat is het leuke aan Turkije, er is voor iedereen wel een mooi resort te vinden.’

‘Is er ook een resort speciaal voor gescheiden vrouwen die geen zin hebben om naar al die zogenaamd gelukkige gezinnen te kijken?’

‘Niet zo zuur’, zei Marloes opgeruimd. ‘Die gelukkige gezinnen zorgen wel voor hordes speelkameraadjes voor jouw kinderen, zodat je er zelf aan toekomt een boek te lezen bij het zwembad.’

Dat leek Laura wat al te optimistisch gesteld, maar ze zei niks.

‘Laura...’ Marloes hield haar hoofd schuin en keek haar aan. ‘Volgens mij is het resort het probleem niet.’

‘Nou, ik vind het er anders heel vreselijk

uitzien', hield Laura stug vol.

Marloes gaf geen antwoord. Even was het stil tussen hen, toen slaakte Laura een diepe zucht. Haar zus kende haar te goed.

'Oké', zei ze uiteindelijk. 'Je hebt gelijk. Het resort is het probleem niet.'

'Ik weet dat je er enorm tegen opziet om in je eentje met de kinderen op vakantie te gaan.'

Laura knikte. 'Het is gewoon zo... troosteloos.'

'Er zijn genoeg gescheiden vrouwen die het doen. Zijn die allemaal troosteloos?'

'Dat bedoel ik niet. Maar ik zie mezelf daar gewoon niet zitten, in zo'n gezinsoord. Ik kan net zo goed met viltstift "gescheiden" op mijn voorhoofd schrijven. Dan ga ik liever ergens anders heen.'

'Ergens waar niemand je kan zien?'

'Nou...' Laura beet op haar lip. 'Ja, eigenlijk wel.'

Marloes kneep haar ogen samen. Laura zuchtte. 'Oké, dat slaat nergens op. Maar je begrijpt toch wel wat ik bedoel?'

'Je bent bang dat andere mensen je een zieelig hoopje ellende vinden. Totaal mislukt in het leven.'

'Ja.'

‘Omdat je als jonge, hippe en bloedmooie *single mom* je kinderen een fantastische vakantie gunt? Omdat je stoer genoeg bent om met twee jongens in het vliegtuig te stappen?’

Laura aarzelde. Marloes wist het leuk te brengen, maar zelf zag ze het anders.

‘Je hoeft van mij echt niet naar zo’n kinderparadijs’, zei haar zus toen. ‘Sterker nog, je hoeft van mij helemaal niks. Al blijf je zes weken achter de geraniums zitten, al ga je wel met pa en ma mee bingoën. Het is jouw leven en je moet het helemaal zelf weten.’ Ze zweeg even. ‘Maar ik vind het moeilijk om te zien dat mijn stoere zusje zich zo druk maakt om wat anderen van haar vinden. Je bent gescheiden, nou en? Is dat een schande? Betekent het feit dat je alleen met je kinderen op vakantie gaat dat je geen vrienden hebt? Dat je in de hele wereld niemand kon vinden die met jou mee wilde gaan, omdat je een humorloos, zeikend kreng bent? Een kansloze *left-over*?’ Ze hield haar hoofd schuin.

Laura beet op haar lip. Ze moest moeite doen haar tranen te bedwingen, maar ze wilde nu niet huilen. Haar zus kende haar inderdaad veel te goed. Sterker nog, Marloes had zojuist exact de gedachten verwoord die al weken in Laura’s hoofd zaten en die de reden waren dat

het onderwerp ‘vakantie’ een steeds grotere knoop in haar maag veroorzaakte. Als ze eerlijk was, moest ze toegeven dat ze zélf weleens zo had gedacht over een vader of moeder die alleen met de kinderen op vakantie was. Ze had altijd nogal hoog opgegeven over haar gelukkige gezin en was er stiekem trots op geweest dat zij en Jochem er, in tegenstelling tot een aantal stellen om hen heen, in slaagden het in stand te houden. Natuurlijk had ze het niet in iemands gezicht gezegd, maar stiekem vond ze dat wie ging scheiden, simpelweg niet hard genoeg aan de relatie had gewerkt. Dat diegene zo egoïstisch was om zomaar voor een scheiding te kiezen en daarmee de kinderen te duperen, had ze veroordeeld. Gedachten waarvoor ze zich nu enorm schaamde. Ze hoopte vurig dat niemand zo over haar dacht, maar als het wel gebeurde, kon ze dat iemand niet kwalijk nemen.

‘Lau...’ Marloes legde haar hand op die van haar zusje. ‘Het alternatief is een week met mij, twee totaal onopgevoede prepubers, een krijzende baby en een man met smetvrees naar een huisjespark, waar het ongetwijfeld onophoudelijk regent en je een gehoorbeschadiging oploopt in het tropisch zwemparadijs.’

Marloes keek er zo ongelukkig bij, dat Laura